

der kommer det efter min Mening frygteligste ved det hele og det, som egentlig rammer os haardest. Der sige nemlig de fremmede Nationer: Men hvorledes er det da tænkeligt, hvordan kan det lade sig gøre, at man har en Justitsminister, som sidder og driver private Forretninger eller driver private Forretninger for andre Folk? Hvorledes er saadant muligt, hvorledes er det tænkeligt i et civiliseret Land? Og deri maa vi ganske vist give dem Ret, at deri ligger den store Brøde, der maa de paagældende, som have forsomt deres Skyldighed, drages frem til det Ansvar, som de maa og bør bære. Jeg bebrejder ingen, at de have ladet sig dupere af Albertis vidunderlige Evne til at holde skjult, hvad han ikke kunde være tjent med at faa draget frem. Jeg bebrejder egentlig heller ingen, i alt Fald ikke i nogen særlig Grad, at man ikke er skreden ind og har foretaget Undersøgelser, ihvorvel der nok kunde have været Anledning til det efter de talrige Klager, som fra mange Sider ere komne frem, men det er efter min Formening ikke det værste. Men jeg bebrejder de Mænd, som i saa høj Grad have Ansvaret, at de have ladet Manden i sin Tid komme ind i Kongens Raad uden at kræve af ham, at han skulde skille sig af med sin store Virksomhed. Den Bebrejdelse rammer selvfølgelig ikke den nuværende Konseilspræsident alene. Den rammer ikke en Gang ham mest. Er den berettiget, som jeg tror, den er, rammer den selvfølgelig i ganske særlig og langt højere Grad den Mand, der dannede Ministeriet i 1901, ogsaa af den Grund, at han rimeligvis kendte Alberti bedre end de fleste og rimeligvis, hvis det ikke er helt urigtigt, hvad der siges af saa godt som alle, havde haft nogen Mistanke til hans Karakter.

Den ærede Ordfører for Flertallet begyndte sin Tale forleden med at sige, at da Alberti blev Minister, var der ingen, der tvivlede om hans Hæderlighed. Det er absolut ikke rigtigt. Der var mange, der tvivlede stærkt om den endogsaa. Blandt dem var jeg. Og jeg skal sige, hvorfor. Jeg har aldrig haft det mindste med Alberti personlig at gøre. Jeg har ikke talt med den Mand to Gange i mit Liv, undtagen naar vi have skiftet Ord herinde. Men jeg har levet i den Egn, hvor Herregaarden Trudsholm ligger, i Begyndelsen af Firserne, altsaa umiddelbart efter den uhyre Skandale, der var gaaet for sig derovre. Hele Egnen var den Gang opfyldt af Forbitrelse over den

Maade, hvorpaa Proprietær Kock var bleven behandlet, den Maade, hvorpaa han blev smidt ud af sine Fædres Ejendom, ganske nøgen. Og de tillagde alle som een Alberti Skylden. Vi vide godt, at Alberti som den dygtige Jurist, han er, kom udenom Spørgsmaalet og kom fra det — for saa vidt — uden at blive brændemærket, men der klæbede saa meget ved Manden, og det var saa øjensynligt, at han paa dette Punkt ingenlunde havde rent Mel i Posen, at der var den største Opfordring for det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer), da han skulde til at danne sin Regering, til at være særlig omhyggelig for at faa den Mands Forhold undersøgt. Dels ifølge hele hans Stilling til Alberti fra ung, altsaa hans Stilling som juridisk Professor overfor den juridiske Verden, dels ifølge hele hans Stilling som den store, eminent dygtige Forretningsmand, han ogsaa skal være, maatte der være særlig Opfordring for ham til at faa den Sag grundig undersøgt og navnlig til at tage under den alvorligste Overvejelse, om det overhovedet kunde forsvares for Konge og Folk at foreslaa Alberti til Justitsminister, saa længe han blev siddende som Formand i den kolossale Virksomhed, han havde som Formand for den sjællandske Bondestands Sparekasse og for Smørekraftforeningen; vi kende jo alle disse Virksomheder og navnlig deres Omfang. Nu kan man sige, at det er Eftersnak, men det er det egentlig ikke, i alt Fald ikke alene. Thi det er jo til Evidens afgjort, at hvis Professor Deuntzer, da han skulde danne sit første Venstreministerium, havde forlangt af Alberti som Betingelse for at overdrage ham den Justitsministerportefeuille, han attraaede — og jeg formoder, at den højtærede fungerende Konseilspræsident har tilraadet Professor Deuntzer at overlade ham den —, at han trak sig tilbage fra sine andre Hverv, vilde han aldrig være bleven Justitsminister. Det har forbavset mig saa meget mere, at Professor Deuntzer undlod dette, som jeg tror at vide, at han selv personlig trak sig tilbage fra i alt Fald en Del af de ret indbringende Virksomheder, han stod i, før han blev Minister. I hvert Fald forekommer det mig, at man med fuld Føje kan bebrejde den Mand, at han ikke har efterkommet sin Pligt og Skyldighed, da han gik til Hans Majestæt Kongen og foreslog ham at gøre Alberti til Justitsminister, uden at han i Forvejen havde paalagt ham at skille sig af med sine private Virksomheder. Nu er det ganske